

Arrest

nr. 177 624 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2014 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek om terug in het bezit te worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (B-kaart).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gelet op de heropening van de debatten ter terechtzitting van 7 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat E. VANDAELE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 18 december 2000 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden, die kennelijk ongegrond wordt verklaard op 26 februari 2001. Een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt op dezelfde datum genomen.

1.2. Op 8 juli 2003 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.3. Het beroep bij de Raad van State wordt op 14 december 2004 bij arrest nr. 138.459 verworpen.

1.4. Op 12 februari 2004 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van oud artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Deze aanvraag wordt op 23 april 2004 ingewilligd en verzoekende partij wordt in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (B-kaart).

1.6. Op 9 oktober 2006 wordt een ongunstig advies verschaft inzake de door verzoekende partij ingediende naturalisatieaanvraag.

1.7. Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (B-kaart) vervalt op 23 juli 2013.

1.8. Verzoekende partij wordt van ambtswege afgevoerd op 10 maart 2014.

1.9. Op 17 maart 2014 vraagt verzoekende partij een adreswijziging aan en vraagt zij tevens om terug in het bezit gesteld te worden van een geldige B-kaart.

1.10. Op 20 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de vraag om terug in het bezit te worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (B-kaart). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekende partij op 11 april 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Mijnheer, Mevrouw de burgemeester,

H.H.R.

(...)

nationaliteit: Afghanistan

Deze vreemdeling heeft op 17/03/2014 gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (B-kaart).

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Op het ogenblik van zijn aanvraag was hij immers niet meer in het bezit van een geldige verblijfsvergunning vervallen sedert 24/07/2013.

Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.

Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981.

De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het K.B. van 07/08/1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit.

Deze onderrichtingen dienen aan de vreemdeling betekend te worden, één exemplaar dient hem overhandigd te worden, een tweede exemplaar dient ons teruggezonden te worden. “

1.11. De Raad wordt door de verwerende partij op 15 september 2016 op de hoogte gesteld van het feit dat de verzoekende partij opnieuw in het bezit zal worden gesteld van een B-kaart.

1.12. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat verzoekende partij op 30 september 2016 in het bezit werd gesteld van een B-kaart, geldig tot 19 september 2021.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

2.2. De verzoekende partij legt een “conclusie” neer waarvan zij stelt dat zij deze ook per brief aan de Raad heeft overgemaakt. Zij meent dat deze conclusie voldoet aan de wettelijke vereisten met betrekking tot de synthesesmemorie en vraagt de Raad om deze als zodanig te beschouwen. De verwerende partij stelt dat de procedure tot schorsing en nietigverklaring niet voorziet in het neerleggen van bijkomende conclusies en vraagt om deze uit de debatten te weren.

De Raad wijst er evenwel op dat een synthesesmemorie enkel kan worden voorgelegd in het kader van een annulatieprocedure overeenkomstig artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet. Een synthesesmemorie kan enkel nog worden opgevraagd op uitdrukkelijke vraag van de voorzitter, zoals voorzien in artikel 39/81, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is. Er werd verzoekende partij geen vraag gesteld of zij al dan niet een synthesesmemorie wenst neer te leggen. Er dient op te worden gewezen dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening worden gehouden. Aangezien de “conclusie” geen wettelijk of reglementair voorzien procedurestuk is en gelet op de rechten van de verdediging, dient ze uit de debatten te worden geweerd (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.863).

Dit alles verhindert een verzoekende partij niet om ter zitting mondeling te reageren op de nota van verwerende partij.

2.3. Ter terechtzitting verklaren beide partijen zich er mee akkoord dat de Raad de debatten die werden gesloten ter terechtzitting van 11 mei 2016 heropent zonder voorafgaand een tussenarrest te wijzen. De advocaat die de verzoekende partij vertegenwoordigt heeft hiertoe de dominus litis gecontacteerd, de advocaat van de verwerende partij haar opdrachtgever.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ambtshalve werpt de Raad ten aanzien van de bestreden beslissing een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, juncto artikel 39/2, §2 van dezelfde wet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

3.2. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het aan de verzoekende partij toe daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

3.3. Op 15 september 2016 deelt verwerende partij aan de Raad mee dat verzoekende partij opnieuw in het bezit zal worden gesteld van een B-kaart. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat

verzoekende partij op 30 september 2016 in het bezit werd gesteld van een B-kaart, geldig tot 19 september 2021. Ter terechtzitting hierop gewezen betwisten de partijen niet dat de verzoekende partij thans in het bezit is van een B-kaart.

De Raad stelt vast de afgifte van de B-kaart, die geldt als bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, kan worden beschouwd als het (finale) doel van de in punt 1.9. vermelde aanvraag om herinschrijving in het vreemdelingenregister en van het beroep dat werd ingesteld tegen de bestreden beslissing tot weigering van de herinschrijving. De Raad ziet niet in welk voordeel de vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij nog zou kunnen opleveren.

3.4. Gevraagd naar het standpunt van de partijen ter terechtzitting, geeft de advocaat van verzoekende partij aan zich op dit punt te willen gedragen naar de wijsheid van de Raad. De advocaat van de verwerende partij stelt dat geen belang meer voorhanden is.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), quod non in casu.

Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES